

ЧЕРЕЗ двадцять три роки після свого народження Вікторія приїхала до Львова, щоб познайомитися зі своїми рідними, які залишили її в пологовому будинку, дізнавшись про діагноз дитини. Мати навідріз відмовилася зустрітися з донькою, відповівши на прохання про зустріч упертою мовчанкою...

ДОВГООЧІКУВАНА ЗУСТРІЧ

Білий "мерседес" із промовистим написом "Будинок милосердя" зупинився неподалік від однієї з львівських автостанцій, де мала відбутися зустріч нашої героїні з рідною сестрою та дядьком - братом її матері, які єдині з усіх родичів погодилися зустрітися з дитиною й поспілкуватися з нею. Безсумнівно, Вікторія хвилювалася: не один рік вона мріяла про це й уперто намагалася довідатися таємницю, що супроводжувала все її минуле. Відверто кажучи, зустріч із рідними на початку була дещо прохолодною, однак, незважаючи ні на що, з обличчя Вікторії не сходила щаслива усмішка: вона нарешті в колі своєї родини. Спільний сніданок, на який запросили кількох працівників і керівника благочинної організації "Будинок милосердя Рокитнівщини", де проживає Вікторія, розпочали з молитви - лише Господь знає, про що молилася в ту мить дівчинка на ім'я Вікторія. "А мама?.." - запитала тихенько у сестри Каріни, але... Мати на цю зустріч прийхати відмовилась.



"У пологовому будинку нам сказали, що дитина важко хвора й невдовзі помре, просили від неї відмовитися, щоби смертністю не псувати статистики. Ми й тепер не можемо бути впевнені у тому, що Вікторія "наша", а будь-які документи можна підробити..." - такою є версія діда Вікторії, який уперто наполягав на тому, що вони не мають жодного стосунку до цієї історії. Проте відомий й інший факт: декілька років тому його дружина, помираючи, розповіла онуці Каріні сімейну таємницю - у неї є рідна сестра...

ЛИСТИ В НІКУДИ...

Після народження медики поставили Вікторії страшний діагноз - "недосконалий остеогенезис або вроджена крихкість кісток". За своє життя дівчина пережила близько шістдесяти переломів, вона пересувається на інвалідному візку. Мабуть, це й стало причиною того, що батьки відмовилися від неї, злякавшись відповідальності та труднощів, що очікували їх у майбутньому. Однак діти ніколи не забувають своїх батьків, навіть тих, яких ніколи не бачили. Вже із самого дитинства Вікторія мріяла лише про одне - будь-що дізнатися, хто її матір і зустрітися з нею. Не було образи чи бажання помститися - було лише палке прагнення дитини знати, що вона в цьому світі не сама і хто її рідні. "Мені насправді нічого від них не треба, я просто хочу зустрітися з ними..." - повторювала Вікторія. "Ще у дванадцять років, перебуваючи в інтернаті, Вікторія прокралася до кабінету директора і знайшла там свою особову справу. Сімейну таємницю було відкрито - тепер Вікторія знала, хто її батьки і де проживають, - розповідає керівник благочинної організації "Будинок милосердя Рокитнівщини" Валерій КУЗЬМИЧ. - Почала писати листи, однак жодної відповіді на них вона не отримала. Проте вперто не полишала мрії зустрітися зі своїми рідними". Якщо коротко розповідати про життя в інтернаті, то варто сказати, що воно неймовірно важке, особливо для таких, як Вікторія, тут панують зовсім інші закони: вже з дванадцяти років дівчатка ведуть статеве життя, виживає лише той, хто

сильніший. Вікторії важко було жити в таких умовах, її постійно кривдили, єдине, що допомагало себе захистити і врятувати життя, - гучний і впевнений голос. Незважаючи ні на що, Вікторія дуже оптимістично ставиться до життя, вона наділена такою внутрішньою силою та жагою до життя, що іноді просто дивуєшся. До того ж дівчинка дуже талановита: вона чудово вишиває, плете, малює...

"Коли таким дітям виповнюється вісімнадцять років, держава дає офіційний запит батькам на відмову від дитини і їхній дозвіл на всиновлення. Ми маємо документ, який засвідчує цю відмову", - розповідає Валерій Кузьмич.

Щасливим випадком долі Вікторія опинилася у благодійній організації "Будинок милосердя Рокитнівщини", живе тепер в одній кімнаті з подругою, у якій немає кистей рук. Іноді жартують, що Вікторія - її руки, а подруга - ноги... Допомагають одна одній. Окрім нашої героїні, тут проживає дванадцять дітей і дорослих, від яких із певних причин відмовилися рідні...

Одного дня Вікторія познайомилася з хлопцем зі Львова й попрохала його піти за відомою їй адресою та дізнатися, чи проживають там її рідні, а невдовзі надіслала їй документи, що засвідчують її особу... Так вона познайомилася із сестрою та дядьком, і розпочалося тривале телефонне спілкування, а відтак її запросили приїхати до Львова, щоб поставити всі крапки над "і". ЗАГАДКОВА ЖІНКА Продовження цієї історії розповів нам Валерій Кузьмич, зателефонувавши через декілька днів до редакції: "Варто сказати, що наскільки прохолодним і було знайомство з родичами, настільки ж теплим було прощання. Цікаво, що після того, як ми залишили Вікторію, аби вона мала змогу поспілкуватися із сестрою та дядьком віч-на-віч, а потім повернулися до будинку й почали збиратися в дорогу, побачили, що нас постійно супроводжує якась жінка. Хто вона? - поцікавилися ми у родичів Вікторії, на що нам відповіли, що це подруга її дядька. Однак було помітно, що жінка дуже хвилюється, на її очах час від часу з'являлися сльози. На прощання вона підійшла до двох сестер й обійняла їх. У нас закрився здогад, хоча ми не були певні, тож вирішили пересвідчитися, що інтуїція нас не підвела. "Каріно, скажи мені перед Богом, хто ця жінка?" - поцікавилася Вікторія у своєї сестри, зателефонувавши їй наступного дня". "Спробуй здогадатися сама..." - почула у відповідь. "Це була моя мати?..." "Так..." Мабуть, материнське серце все-таки не витримало, і жінка прийшла на зустріч зі своєю донькою. Проте згодом родичі всіляко заперечували цю версію, наполягаючи на тому, що то була подруга дядька. Чим закінчиться ця історія, важко спрогнозувати...

"Вікторії ми не віддамо - їй добре у нас, - каже керівник благодійної організації "Будинок милосердя Рокитнівщини" Валерій Кузьмич. - Але не мали права відмовити їй побачити своїх рідних.

Цю історію ми розповіли не для того, щоб когось засудити чи виносити вердикт (хто знає, які були обставини, що змусили батьків відмовитися від рідної дитини), просто хочемо застерегти тих матерів, які опинилися у подібній ситуації: не покидайте своїх дітей, прийміть цей хрест, і Господь вас не покине. Адже рано чи пізно за все у житті доведеться відповідати перед власним сумлінням і перед Господом Богом. Піклуйтеся про своїх дітей, щоб колись вони не сказали так, як сказала одна наша вихованка: "Я перестала вірити в добро..."

Зоряна ГРАБАР.

НОВИНИ РОКИТНІВЩИНИ. – 2010 . - №93 / 26 листопада/ . – С. 6.

Грабар, З.

Чужа рідна мати / З. Грабар //Новини Рокитнівщини: Громадсько-політична газета. - 2010. - №93/26 листоп./ . - С. 6

Рубрики: Благодійність

Вежиця Рокитнівського р-ну

Анотація: Про зустріч жительки "Будинку милосердя Рокитнівщини", Вікторії Сафінської зі своєю ріднею.